

6. Francie 2007 – Canal de Midi, i ve Francii se krade

Hodně jsme v zimním období přemýšleli a vymýšleli další plavbu. Dokonce jsme si zajeli do Prahy na výstavu o lodích. Inspirace byla taky z hodinového dokumentu ČT2 a tak nakonec volba padla na kanál de Midi, asi nejstarší a nejnavštěvovanější ve Francii.

Výběr termínu naší plavby nebyl nic nového. Chtěli jsme se zase vyhnout prázdninovému náporu na cestách i na kanálu. Začátkem června je to i pro ceny pronájmu výhodnější, než v letních měsících. Opět jsme vybrali menší loď pro 2 osoby, tentokrát RIVIERA 750, 7,5 m dlouhá s klasickým vybavením. Ekonomicky dostupné lodě neměly dražší vybavení, především boční pohon pro pohodlnější manévrování, venkovní ovládání spolu s vnitřním je další výhodou, kterou jsme si dopřáli až na dalších plavbách.

Cestu autem, tentokrát už s Renaultem Lagunou, byla nejdelší, co jsme zatím na plavbách měli. A tak 1.800 km jsme si ještě o něco prodloužili trasou přes Rakousko a Itálii. Opět s použitím hotelů F1.

Další putování nás zavedlo do Montpellier, kde byla zastávka na oběd a procházka po městě. Zajímavé bylo řešení vjezdu do vnitřního města přes vystupující a zasunující se sloupky ve vozovce. Oběd jsme tentokrát řešili nákupem grilovaných kuřat na městském tržišti. Kája taky nakoupila třešně, asi nejdražší kdy jaké jedla. Kuřátka jsme snědli na lavičce v parku poblíž parkoviště, kde jsme měli naše auto. Cestu do Hotelu F1 ve Frontignan u Sete jsme hledali zase dlouho, podle autoatlasu. Odpolední procházka po Sete byla zajímavá, ale dlouhá. Dostali jsme se až na břeh úžiny mířící do města, ale nedala se překonat a tak jsme museli pěšky zpátky okruhem k druhému břehu úžiny, kde jsme měli auto. To bylo v tom horku dost vysilující. Pak už jsme se už přemístili do hotelu F1 u Carcassone. Navečer jsme ještě zvládli procházku po městě a hlavně výšlap na monumentální hrad Carcassone. Asi nejzajímavější byl nádherný výhled na celé město a okolí, pro Káju byly hodně dramatické silné vůně z jídel, které návštěvníci konzumovali v řadě zahradních restaurací. Frantíci si prostě na hrad vyjeli nebo vyšli na večeri s celými rodinami. Všechny místa obsazené, asi je nutná rezervace předem.

Další den už došlo k toužebnému nalodění v mateřském přístavišti města Homps. Vybrali jsme trasu směrem k moři do přístavního města Marseillan a zpět. Celkem 2x 98 km a 2x 13 zdymadel, i když tady není započítáno 7 kaskádovitých zdymadel u města Beziers. A všechny v historickém hávu, oválné a ručně ovládané. Tady si plavčík mákne. Na program byla i povinná instruktáž, o zkrácení jsem se letos ani nesnažil. A už tradičně na začátku plavby jsme záhy zakotvili na kávu a na uklidnění. Ještě odpoledne jsme zvládli jedno dvojzdyadlo, 2 aquaduky a další 2 zdymadla, většinou v doprovodu dalších 4 lodí, než jsme uvázali u městečka Ventenac en Minervois, tedy spíše u zámku s vinařstvím. Dali jsme si dobrou večeri a šli si po náročných dnech odpočinout docela brzo.

Zastávka na kávu byla u městečka Le Somail, kde jsme taky dokoupili potřebné zásoby, hlavně čerstvé pečivo (bagety). Starobylé městečko s významnými památkami připomínající zakladatele a stavitele du Midi, Pierre-Paul Riquet. Už před cestou jsme dostatek informací získali v pořadu ČT2 z r.2003 zabývající se historií vzniku plavebního kanálu v 17.století.

Další plavba krásně ubíhala za teplého počasí. Na oběd jsme uvázali mimo obydlí a v klidu. Hned po obědě jsme ještě dopluli do městečka Capetang a prošli jsme se kolem něj. Odpoledne už jsme přes tunel a aquadukt před městem Colombiers dopluli až před velké město Béziers, kde jsme uvázali na dohled před zdymadlem Fonserannes. Dlouhou procházkou jsme se dostali až do středu Béziers, kde jsme si dali na zahrádce restaurace kávu. Prohlídka středu města nás zavedla i do rozsáhlého parku, kde si Frantíci opět dělali sobotní pikniky. Na zpáteční cestě k lodi jsme stihli ještě jedno pivo, protože cesta byla oklikou ještě delší, než cesta do města.

Ráno po snídani jsme si hlídali otevření zdymadla před kaskádou. Pak už jsme splývali dolů přes 7 kaskádovitých zdymadel při velkého zájmu diváků – turistů. Je to nádherné dílo, všude dýchá historie. A taky vynikající organizace. Systém kaskády je stanoven na dvouhodinové turnusy směrem dolů a obráceně. V našem balíku lodí za ty 2 hodiny postupně splavilo asi 12 různě velkých hausbótů, obsluha dirigovala skupiny pro každé zdymadlo podle velikosti lodí a obsahu každého zdymadla. Docela by nás zajímalo, jak to vypadá v plné turistické sezóně. Nám se podařilo od odplutí v 8:30 hodin splavit naši loď do 11 hodin. A už po 13.hodině jsme mohli zakotvit u volného břehu a na posezení u cyklostezky jsme poobědvali. Protože scházely fotky z této části naší plavby (o tom později), připojil jsem fotografii plastového plakátu Canal du Midi. Tyto krásné fotomontáže sbírám z každé cesty a mám vystavené ve své kanceláři po stěnách. To už je

nějaká historie a vzpomínání. Škoda jen, že nemohu vše vystavit. Plachty jsou oboustranné a na stěně je vždy vidět pouze jedna z nich.

Odpoledne jsme už pluli krásnými platanovými alejemi už v dohledu moře. Minuli jsme (bohužel) kempy a přístaviště Port Cassafieres a navečer jsme uvázali loď u malého mola s nejmenší vzdáleností k moři. Tam jsme se taky vydali na krátkou procházku i s vykoupáním v zapadajícím slunci. Idylka ale netrvala dlouho. Jak jsme se vrátili na loď, nejdříve se Kája osprchovala, pak jsem ji vystřídal já a Kája se uložila do podpalubí. Ano, cítil jsem zhoupnutí lodi zatímco jsem byl ve sprše, ale přisuzoval jsem to vlnám z projíždějící lodi. Když jsem vylezl ze sprchy do obývací kajuty, zaregistroval jsem otevřené vstupní dveře. Až pak jsem zjistil, že na stole chybí moje brašna, kterou všude nosím a kde mám vždy všechny doklady, peníze, mobil, foťák s kamerou a další cenné věci. To bylo zděšení, které bylo tím větší, když nám docházelo, že budeme bez dokladů, peněz a taky bez karty od Laguny. Že tam byly i Káji zuby a snubní prstýnek, to bylo v této chvíli jen k útrpnému zasmání. Za tmy jsem lítal po okolí, ale samozřejmě nic. U nějaké ubytovny jsem zjistil telefonní budku a s drobnými co jsme měli po kapsách jsem zatelefonoval na policii.

Gendarmerie přijela za necelou půlhodinu. Mezitím jsme s velkým ulehčením zjistili, že moji ledvinku jsem před sprchováním hodil na postel do spodní kajuty. Tak jsme měli zachráněné peníze, doklady, mobil a kartu od auta. Policajti vyšetřovali na místě a pak nám sdělili, že v této oblasti dochází k častějším krádežím, protože tady bydlí na ubytovnách přistěhovalci a spodina. Pozvali nás na druhý den na služebnu do Agde k sepsání a podepsání protokolu.

Dramatické chvíle jsme nějak přežili a přespali. Ráno po snídani jsme odpluli do města Agde a po uvázání u městského mola jsme začali hledat úřadovnu Gendarmerie. Nejdříve jsme se dostali ke služebně Policie, kde nás odmítli a poslali na městskou policii. Dlouhá cesta a hledání skončilo po více než 2 hodinách v letním žáru. Na policejní stanici jsem se snažil se strážníkem dát dohromady protokol, dost jsem se potil. Nejen kvůli horku. Domů ještě došlo později od místní policie sdělení, že je pachatel neznámý a vyšetřování se zastavuje. Pro jakékoliv pojištění nic, co by nám pomohlo.

Cestou k přístavišti jsme se zastavili na kávu, měli jsme dost. Unavení a psychicky zdeptaní z toho, že i ve Francii se krade. Tím jsme taky ztratili všechny fotky a videa a tak máme jen několik momentek z mobilu. To v té době ještě nebylo zrovna dokonalé zařízení, ale alespoň něco. Ještě před vyplutím z Agde jsme poobědvali na lodi, i když se nabízelo něco pojmít v restauraci, Ale nějak jsme neměli náladu. Z Agde jsme odplouvali v 15 hodin, takže jsme ztratili několik hodin naší plavby.

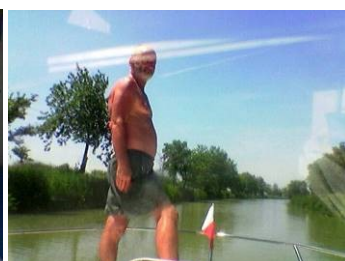
Přes 2 zdymadla jsme se dostali až k průplavu na jezero Étang de Thau. Toto jezero je vlastně oddělená část moře, ve kterém je slaná voda. Přes jezero byla zpočátku příjemná plavba, ale najednou se zvednul vítr, objevily se vlny a přišel i silný déšť. S tím asi loď nepočítá, protože ručně poháněný stěrač nic moc nestíral. Z okna nebylo moc vidět, ale přece jenom jsme se dostali k přístavu našeho cílového města Marseillan. Jak na zavolanou, s proplutím do zálivu města přestalo tolik vydatně pršet a mohli jsme přistát. To byl ještě oříšek pro mne, protože nebylo místo, kromě prostoru tak akorát na naši malou loď. Trochu to byla maturita mého řízení lodi.

Město Marseillan jsme prošli křížem krážem, zasedli jsme i k večeři na pizu. Poseděli jsme v klidu na konci mola u majáku hlídajícího vstup z jezera do městského přístavu. Vypočítali jsme naše ztráty a hlavně jsme si zhodnotili dopady na naši další plavbu. Nemilá událost nám nemohla zkazit zbytek naší dovolené, chtěli jsme si zbytek plavby prožít bez následků z prožitých událostí. Jedeme / plujeme dál...

Zpáteční plavbu opět v nádherném letním počasí jsme zahájili přejezdem přes jezero a proplutím do Kanálu de Midi. Neokoukatelné aleje starých platanů se silnými kořeny v březích kanálu. Jsou to podle historických dat ty nejlepší ochrany břehů a toku. Také vybavení všech zdymadel je velmi staré, ale naprosto funkční. Hlavní nástroj klika a silné ruce. Podél vody jsou původní kamenné patníky s nápisy kilometrovníku a roku vzniku. A tam jsou léta 1650-1740, kdy byl kanál z Carcassone do Trébes a Narbone vybudován. Postupně byl ještě prodloužen směrem na Montpellier a na druhou stranu přes Toulous do Bordeaux a tím byl kanál spojnici mezi Středozemním mořem a Atlantikem. Celkem 240 km, na průplavu je 63 zdymadel, 126 mostů, 55 akvaduktů, 7 kanálových mostů, 6 přehrad a 1 tunel. Plavební komory měly šířku 6 m a délku 30 m, po špatných zkušenostech s hroucením bočních stěn je však stavitel Riquet začal stavět jako oválné s max. šířkou 10 m.

Užili jsme si taky znovu moře. Tentokrát jsme loď uvázali ve veřejném přístavišti Port Cassafieres a celé odpoledne jsme strávili na pláži Portiragnes Plage v chatovém a přívěsovém kempu s kompletním sociálním zařízením, občerstvením a stánky s potřebami pro pobyt u moře. Toho jsme taky využili pro občerstvení a na konci pobytu u moře i ve sprše s teplou vodou. Šťastní a odpočinutí jsme se zase nalodili a ještě stačili doplnout do městečka Villeneuve les Béziers.

Museli jsme zase naplánovat vyzdvížení na kaskádách u Béziers. Štěstí nám přálo, před kaskádou jsme byli v 930 a nahoře už jsme vyplouvali 11:45 hodin. Pak už jsme zastavili na oběd opět v polích. Na procházku jsme si tentokrát nezašli a už po hodině jsme pokračovali dál. Ta procházka nás čekala během odpolední kávy opět u městečka Capetang.

Pokračovali jsme v plavbě až na 170.km kanálu, kde jsme opět uprostřed polí uvázali k neřízenému břehu, protože už se blížil večer a naplánované místo na spaní už jsme nestihli. Dopoledne jsme zakotvili u známého mola v blízkosti zámku a vinařství u městečka Ventenac en Minervois. Tady jsme zakoupili zdejší víno jako pro naše doma, ale pak se to nějak zvrtilo. Po obědě jsme už odpoledne projeli náš domovský přístav, zamávali jsme na naše auto a pokračovali ještě kousek za Homps. U městečka Jouarres le Vieux jsme strávili poslední noc před odevzdáním lodi. Malá procházka byla jen tak pro potěšení a po úklidu lodi ve standardním režimu jsme si dali posezení při koupeném červeném vínku. Nějak nám zachutnalo, takže „prasknul“ celý demižon (asi 4 lt?) a domů jsme vezli jen zbytek. Na naši omluvu ale je, že to víno je velmi lehké, stolní, které Frantičí používají k jídlu a pak klidně jedou autem.

Tak a je zase konec naší plavby. Neskutečně krásné staré stavby, velmi dobře udržované a funkční i po nějakých 350 letech. Podařilo se nám zastavit na zpáteční cestě ve městě Annesy, kde jsme se prošli po historickém středu města a ještě jsme obešli městské tržiště. Pak jsme vyrazili přes celé Švýcarsko, když jsem měl z cesty do Bulle s repre mužů dálniční známku odlepenou z mikrobusu. Ale byly to nervy, jestli nám na to Švýcaři neprijdou. Prošlo to. Přes Německo domů bez zastávky, protože začalo silně pršet a nebylo ani dobré někde zastavovat. Jen tankování se nějak zvládlo. Přestalo lejt až při sjíždění na dálnici z Petrovic. Dojeli jsme

domů po téměř 1.800 km dopoledne, tedy skoro 24 hodin na cestě.

Vlastimil Pabián, Chabařovice 10.3.2021